

Дамян Дамянов

След работа

Каквото имал е да свършва, го е свършил.
От нещо свое вътрешно огрян,
Излизаше. Нехаен. Млад. Щастлив.
Разкършен.
На гръб – със облак ветрено-басмян.

Прекрачвайки портала сводест на завода,
Под залез, който цял го бе пробол,
Ми заприлича на светец иконно-модър,
Взел цялото небе за ореол.

И закъде се бе забързал тай? За среща?
За мач? За кино? Просто – за покой?
Ах, все едно. Занякъде, към някого, към нещо
Усмихнат бързаше в живота той.

Завидих му. Повярвайте, съвсем без злоба.
На младостта, на облака му лек,
На таз усмивчица, на ореола объл...
Той всичко имаше – усмивка, труд и обич.
Какво ли друго трябва на човек?

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8049>]